

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 551/2025
05.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зорана Ненковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Стандард“ Књажевац, чији је пуномоћник Владимир Стојановић, адвокат из ..., ради преображаја радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3740/2023 од 04.09.2024. године, у седници одржаној 05.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3740/2023 од 04.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3740/2023 од 04.09.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Књажевцу П1 37/22 од 07.06.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужилац код туженог по сили закона засновао радни однос на неодређено време почев од 01.10.2019. године, што је тужени дужан да призна и трпи, те тужилац обавезан да туженом накнади парничне трошкове од 87.750,00 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 12. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној

дужности, а због битне повреде одредаба поступка из члана 374. став. 2. тач.12. ЗПП на коју је тужилац указао, ревизија се по члану 407. тог закона не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужено јавно предузеће, као наручилац и Агенција „Good Job 019“ д.о.о. Књажевац, као пружалац услуга, закључили су 01.02.2017. године уговор о пружању кадровских услуга. Тужилац је почев од 01.10.2019. године закључно са 01.07.2021. године са наведеном Агенцијом закључивао више уговора о раду на одређено време, на основу којих је уступљен туженом ради обављања послова Од 27.08.2021. године до пензионисања 21.09.2022. године тужилац је непрекидно био на боловању.

Првостепени суд је одбио постављени тужбени захтев за преображај радног односа на одређено време код Агенције у радни однос на неодређено време код туженог на дан закључења првог уговора о раду на одређено време 01.10.2019. године, из разлога што тужиочево радно ангажовање није било дуже од 24 месеца, па нема места примени одредби чланова 37. став 6. Закона о раду и чланова 1, 2. и 16. Закона о агенцијском запошљавању.

Другостепени суд је закључио да је првостепена пресуда правилна и законита, али из других материјалноправних разлога. На туженог, као корисника јавних средстава, примењује се одредба члана 27е став 34. Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 54/09 ... 72/19), који је до 31.12.2020. године прописивао забрану заснивања радног односа са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, а радно ангажовање нових лица због увећаног обима послова било је условљено добијањем сагласности Владе, које по чињеничном утврђењу код туженог за 2019. годину нема. Према члану 105. Закона, тај закон је у односу специјалног према одредбама других закона, односно прописа.

По становишту Врховног суда, другостепени суд је побијану пресуду засновао на релевантном материјалном праву.

Супротно становишту ревидента, у конкретној чињеничној ситуацији нема места ретроактивној примени Закона о агенцијском запошљавању („Службени гласник РС“ бр. 86/2019), који је по изричитој одредби члана 41. у примени од 01.03.2020. године.

Разјашњено је да је тужилац први уговор на одређено време са Агенцијом закључио 01.10.2019. године, да је по последњем закљученом уговору од 01.07.2021. године био радно ангажован код туженог до 27.08.2021. године, да укупно радно ангажовање код туженог, корисника јавних средстава није било дуже од 24 месеца, па имајући у виду правни основ по ком је тужилац радио код туженог, нема елемената за примену одредбе члана 37. став 6. Закона о раду којом је санкционисана злоупотреба правног института радног односа на одређено време.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**